

РЕШЕНИЕ

№ 1580

гр. София, 11.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 09.02.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Евгения Иванова

**ЧЛЕНОВЕ: Пламен Панайотов
Елеонора Попова**

при участието на секретаря Цонка Вретенарова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **11144** по описа за **2023** година докладвано от съдия Пламен Панайотов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на началник сектор Столична дирекция на вътрешните работи, отдел „Пътна полиция“ (СДВР), чрез процесуалния представител юрк. П., срещу Решение № 4284 от 25.09.2023г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 131-ви състав, по н.а.х.д. № 6361/2023 г., с което е отменено Наказателно постановление №19-4332-011492 от 14.06.2019г. от началник отдел „Пътна полиция“ СДВР, с което наложил на С. М. Бейрул, ЕГН [ЕГН] наказание „глоба“ в размер на 300 /триста/ лева на чл.177,ал.1,т.1 от ЗДвП за нарушение на чл.150,ал.1 от ЗДвП..

В касационната жалба се твърди, че решението е неправилно, като постановено в противоречие с материалния закон. Касаторът поддържа, че въззивният съд е извел неправилни изводи, приемайки, че е налице неяснота в описание на нарушението от НП. В тази връзка сочи, че описаната в НП фактическа обстановка съответства на описанието в АУАН, въз основа на който е издадено. Иска се от съда да отмени решението на СРС и да постанови ново, с което да потвърди НП. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът – С. М. Бейрул, редовно уведомен, не се явява, не се представлява

и не изразява становище по касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за основателност на касационната жалба.

Административен съд София-град, след като прецени допустимостта на жалбата и обсъди направените в нея оплаквания, становищата на страните, събраните по делото доказателства и извърши проверка на обжалваното решение съобразно разпоредбите на чл. 218 и чл. 220 от АПК, намира за установено следното:

Касационната жалба е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, като подадена от надлежна страна, по смисъла на чл. 210, ал. 1 от АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр.2 ЗАНН, в преклузивния 14-дневен срок, по чл. 211, ал. 1 от АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и срещу съдебно решение подлежащо на касационен контрол.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

В производството пред СРС е установено, че С. М. Бейрул, ЕГН [ЕГН] е правоспособен водач на МПС.

На 12.05.2019г., в [населено място] управлявал лек автомобил „Рено“ с рег. [рег.номер на МПС] , когато бил спрян за проверка по реда на ЗДвП от патрул на СДВР в състав полицаи А. В. и полицаи Р. П.. При проверка не предоставя СУМПС, като след справка с ОДЧ било установено, че същото е отнето поради налагане на принудителна административна мярка – отнемане на СУМПС , наложена със ЗППАМ№19-433000598/25.01.2019г. на СДВР.

За констатираните нарушения е съставен АУАН, серия АА, бланков № 091920/12.05.2019 г., за това, че на 12.05.2019г. в [населено място] управлявал лек автомобил „Рено“ с рег. [рег.номер на МПС] ,след като СУМПС е временно отнето като наложена принудителна административна мярка.

АУАН е надлежно връчен на нарушителя. В срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН не са постъпили писмени възражения.

Въз основа на така съставения АУАН наказващият орган издал атакуваното наказателно постановление №19-4332-011492 от 14.06.2019г. от началник отдел „Пътна полиция“ СДВР , с което наложил на С. М. Бейрул, ЕГН [ЕГН] наказание „глоба“ в размер на 300 /триста/ лева на чл.177, ал.1,т.1 от ЗДвП за нарушение на чл.150,ал.1 от ЗДвП.

За да отмени НП, районният съд е приел, че административнонаказателната отговорност на касатора е незаконосъобразно ангажирана, тъй като в АУАН и НП не са посочени изчерпателно всички релевантни обстоятелства, и по конкретно конкретните атмосферни условия, релефът на местността, условията на видимост и интензивността на движението, което според СРС създава е невъзможно не само за нарушителя да разбере за какво е санкциониран , но и за съда да извърши коректна проверка за законосъобразност на отразените в НП обстоятелства.

Решението на СРС е валидно, допустимо и правилно, макар и по различни от изложените съображения:

Ответникът по касация е наказан за нарушение, което е извършено на 12.05.2019 г.

Преpraщаната норма на чл. 11 ЗАНН предвижда, че по въпросите на вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастие,

приготовлението и опита се прилагат разпоредбите на общата част на Наказателния кодекс (НК), доколкото в този закон не се предвижда друго.

Безспорно давността, изключваща наказателното преследване, е обстоятелство, изключващо отговорността, доколкото я погасява. Изричните разпоредби на ЗАНН по въпросите за давността не уреждат абсолютната давност като максимално възможна продължителност на административнонаказателното производство – нормата на чл. 34 регламентира сроковете за започване на административнонаказателното производство, съответно за издаване на НП след съставянето на АУАН, а нормата на чл. 82 - давността за изпълнение на наложеното административно наказание с влязъл в сила и подлежащ на изпълнение акт. Следователно, в ЗАНН е налице непълнота, която се преодолява чрез субсидиарното прилагане на разпоредбите на общата част на НК на основание препращащата норма на чл. 11 ЗАНН (в този смисъл и Тълкувателно постановление № 1 от 27.02.2015 г. на ВКС по тълк. д. № 1/2014 г., ОСНК и ОСС на Втора колегия на Върховния административен съд.

Абсолютната давност от 4 години и 6 месеца по чл.81, ал.3, вр. чл.80, ал.1, т.5 от НК е изтекла на 12.11.2023г., което е след постановяване на решението на СРС - 25.09.2023 г., но преди образуването на делото в АССГ на 22.11.2023 г.

Съгласно разпоредбата на чл. 79, ал. 1, т. 2 от НК, вр.чл.11 от ЗАНН административнонаказателното преследване се изключва при изтичане на предвидената в закона давност.

По изложените съображения, решението на СРС е правилно, като краен резултат и следва да бъде потвърдено.

Поради изложеното касационният съд следва да остави в сила решението и на СРС, като следва да постанови и прекратяване на административно-наказателното производство, поради зачитане последиците на изтекла абсолютна погасителна давност по отношение на санкционираното нарушение.

Водим от горното и на осн. чл. 221, ал.2, предл. първо от АПК, Административен съд София - град, VI касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 4284 от 25.09.2023г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 131-ви състав, по н.а.х.д. № 6361/2023 г.

Прекратява административнонаказателното преследване, образувано с АУАН, серия АА, бланков № 091920/12.05.2019 г. на длъжностни лица при отдел „Пътна полиция“ СДВР.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.